

Sygn. akt I CSK 305/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku A. S.
przy uczestnictwie R.S.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 7 stycznia 2016 r., sygn. akt V Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego pozostawia do rozstrzygnięcia w orzeczeniu kończącym sprawę.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wymienione, kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia.

W sprawie nie występują warunki pozwalające na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, mimo że skarżąca powołała przesłanki z art. 398 § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Sformułowane przez skarżącą zagadnienie prawne sprowadza się do odpowiedzi na pytanie: „czy w sprawach dotyczących podziału majątku wspólnego małżonków nie występują ważne powody w rozumieniu art. 43 § 2 k.r.o., nawet jeżeli działania małżonka, którego dotyczy wniosek o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym, na rzecz powstania majątku wspólnego, miały charakter wybitnie wybiórczy i nieporównywalny do działań współmałżonka”. Powyższe zagadnienie nie stanowi wystarczającej podstawy dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż ani to zagadnienie ani formuła w jakiej je przedstawiono, nie odpowiada wymogom ukształtowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego. Przedstawiając zagadnienie prawne skarżący powinien nie tylko sformułować samo zagadnienie, lecz przedstawić wyczerpującą argumentację jurydyczną wskazującą na istotność zagadnienia wynikającą nie tylko z jego znaczenia dla sprawy, w której wniesiono skargę kasacyjną, ale wykazać, że dotyczy kwestii prawnych nierozwiązanych dotąd w orzecznictwie, w związku

z czym jego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa lub, że jego rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04). Zapytanie skarżącej sytuuje się ściśle w okolicznościach faktycznych sprawy co odbiera mu charakter istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu wyżej wskazanym.

Brak też podstawy do podzielenia stanowiska skarżącej, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przesłanka ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. stanowi jedynie pozorne odstępstwo od modelu publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Ma ona swoją normatywną treść, nie chodzi bowiem o sprawy, w których rozstrzygnięcie zostało oparte na błędnej subsumcji czy wadliwej wykładni prawa, ale o sprawy, w których zapadłe orzeczenie może być kwalifikowane jako bezprawne. Ocena ta ma być przy tym dokonana bez wnikliwej analizy, taka wadliwość orzeczenia musi być bowiem widoczna od razu, dla każdego przeciętnego prawnika. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne reguły porządku prawnego jest niewątpliwa. W skardze nie zostały jednak przytoczone wystarczające argumenty świadczące o takim kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Okręgowy i Sąd Najwyższy nie dostrzega, aby w sprawie przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, w rozumieniu wyżej podanym, była spełniona. Trzeba przy tym podkreślić, skoro art. 398³ § 3 k.p.c. stanowi, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, to nie powinno budzić wątpliwości, iż skarga, w której kwestionuje się, jak w sprawie niniejszej, ocenę dowodów dokonaną przez sądy, nie może być poczytana za oczywiście uzasadnioną.

Z przedstawionych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).